

Funda Söylemez

- şiirler -

Yayın Tarihi:

5.5.2005

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Ah İstanbul

Adını bilirdim önceleri
Senden bahsederlerdi hep, dinlerdim.
Hayrandım sana, imkan olsa imzalı bir resim isteyecek gibi
Sen başka bir dünyaydın
Çok özel, çok büyük ve çok uzakta

O gün geldi
Tanıştık
Hani tanıştık diyorsam, öyle bir çift lafımız olmadı
Sadece bakiştık.
Sen bana bir tatil olmuştun, bense yeni bir şaşkın sana
Çok da yüz vermedin.
Şöyle bir göz süzdün de, hiç bir şey söylemedin.
Biliyor muydun geri geleceğimi?
Biliyor muydun beni seveceğini?

Ben hiç bilmiyordum inan
Ama geri geldim sana yıllar sonra
Bu kez tek başıma ve genç yaşımın tüm cesaretini kalkan yaparak önüme
Beni tanırısın diye umdum, bana sahip çıkarsın belki
Yanıldığımı şimdi daha iyi anlıyorum
Be hey gidi İstanbul!
Sen kimseye sokulmazsın ki
Sen hep orada, dimdik, heybetli ve gururlu
Sana sokulanı seversin, sana dokunanı, seni okuyanı

Korktum,
Kayboldum büyüklüğünde, bilmediklerimde
Nasıl da tramvay raylarına bağladım kendimi
Öyle ya, ilk onları öğrenmişim sende

Bir gün denizin yolunu keşfettim
İlk o gün konuşmuştuk hani..
Üstümde ne vardı hatırlıyor musun?
Ben seni dün gibi hatırlıyorum;
Boğazın çok tatlı mavi, yamaçların rengarenkti
Vapurunla gezerken seni, camilerin salına salına geçti önümden
Bir fincan tarçınlı salep eşlik ederken sohbetimize
Tarihini anlattın bana
Ne bu kadar güzel bir tarih dinledim daha önce,
Ne de bu kadar güzel anlattılar

Biliyor musun?
O günden sonra hiç yalnız kalmadım
Hep içindeydim ki senin
Hüznümde Sultanahmet'e, neşemde İstiklal Caddene koştum.

Bana en güzel armağanları verdin
Eşimi, dostlarımı, ben kendimi sende buldum
Kah anneydin hayatı öğreten
Kah bir öğretmen; koca bir kültürü, sanatı, tarihi anlatan
Özgürlüğe aç ruhlara kanat takan, daralmış ufuklara ışık açan sen oldun.

Ya biz İstanbul,
Biz ne olduk sana?
Yıllardır ezerken topraklarını ayaklarımızla,
Keserken ağaçlarını ve dikerken cansız soluksuz beton blokları
Hiç sesin çıkarmadın da yine yer açtın insanlara.
Bunca hayata hayat kattın, umut oldun, aş oldun
Artık doldu taşacak dedikçe, yakıp yıkıp bozdukça, sen gülümsedin yine
Yine boğazdan göz kırptın aşıklara, gülümsedin geceleri ışıllı ışıllı

Şimdi şikayet etsem de kalabalıktan, trafikten, keşmekeşten
Biliyorum ki gönlümü bağladım sana
Kaçsam da göçsem de döner dolaşır yine sende bulurum kendimi.
İyi ki tanıştık İstanbul
İyi ki sevdim seni

Funda Söylemez

Aslolan

Gözler birer pencere
Hayallere, sanıtlara açılan
Kulaklar birer alıcı
O varsayım gerçekleri duyan
Ten yalnızca bir oyuncak
Hissetme oyununu oynatan
Gerçek olan doğrularsa tek
Bir tek ve her şey:
Her şeyi her şey yapan ben

Funda Söylemez

Bekleyiř

Kollarımı kavuşturmuş, bekliyorum
Geceler ve gündüzler sıra sıra geçiyor yanımdan
Ben hep bekliyorum
Nasıl sinsice, ağır ağır girdiyseñ kalbime
Seni yine o şekilde skyorum yerinden
Giriřini hissetmemiřtim bile ama
ıkarmak canımı yakıyor
Kollarımı kavuşturmuş, bekliyorum
Geceleri ve gündüzleri görmüyor gözüm
Ben hep o günü bekliyorum;
Uyanacağım ve sen yerinde olmayacaksın

Funda Söylemez

Bir Kez!

Uzaklardasın dokunamam
Sindirmeye çalışırım özlemini
Biraz resim, biraz hayal,
Avunmak mümkün mü

Alıştım şu içimdeki ağır sızıya
Çaresiz ve yalnız ikimiz;
Bir ben, bir sızım
Birbirimize sabrı öğretiyoruz

Tüm güzel anlar hayallerin malı
Seninle uyumak, seninle dolaşmak,
Seninle sevişmek
Sen burada hayallerinsin, benim değil.

Bir kez dokunsaydım...
Bencil hayaller

Funda Söylemez

Bit

Öğrendikçe
Artıyor eksiklerim
Dünya büyüyor
Ben küçülüyorum
Bu gidişle
Bit olup çıkacağım

Funda Söylemez

Çağrı

Gel
Yokluğuna inanmak istemediğim
Gel ki
Anlam bulsun beklèmelerim
Hüzünlerim, tekrar tekrar yıkılmış kulelerim
Hepsinin ruhunu anacağım, gel
Hayal kırıklıklarımın gönlünü alacağım

Bir ağaca dönmüşüm bekleme vakitlerinde
Koca ormanın herhangi bir yerinde bulmuşum kendimi
Civar ağaçlarla dost olmuşum
Paylaşmışız beklediklerimizi, dertlenmişiz
Yağmur yetişmiş bazen
Serinlemişiz

Salmışım köklerimi en derine
Hiç bir rüzgar eremesin diye direncime
Çok yorulmuşum belki
Çabuk çökmüşüm ama
Kuru kabuklarımın dibinde öz suyum taptaze

Sen gelince
Başını toprağa çevirmiş dallarımla
Uzanıp maviye, dua edeceğim
Sarı sarı ağlayan yapraklarımı
Dozuracağım yeşile, yüzlerini güldüreğim
Ve filiz vereğim dökülmeye yüz tutmuş kabuklarımın arasından

Sonra çıkacağız bu ormandan
Dost ağaçlar sevinecek benim için
Arkamdan su dökmeyecekler
Bilecekler dönmeyeceğimi

Deniz olacağım bu kez
Okyanusa karışacağım
Oradan göğe yükselip
Toprağa yağacağım
Ben serinleteceğim bekleyenleri
Sonra yine gök, yine deniz
Yaşamı yaşayacak, yaşama anlam katacağım
Sen hele bir gel de
Bak neler yapacağım

Ağaçlar uzun yaşar
Ümidim de uzun yaşayacak

Funda Söylemez

Eksik Cümle

Bilmediğim bir dünyada
Bilmediğim bir bedenin içinde
Bilmediğim bir dili konuşuyorum.
Bir anılarım tanıdık bana
Hayallerimi bile bulamıyorum koyduğum yerde
Sanırım bir yerlerde uyuya kaldım
Ve hala uyuyorum
Peki nerede bıraktım beni en son?
Hatırlarsam gidip geri alabilir miyim?
Bıraktığım yerden devam edebilir miyim?
Belki de zamanın bir satır aralığında sıkıştım kaldım
Sözcükler devam ederlerken yollarına
Paragraflar tamamlanıp, yeni sayfalara yol alınırken
Ben burada, bu küçük satır aralığında
Baygın bir şekilde yatıyor ve
Peşine takılacak bir cümle arıyorum
Yoluma devam edebilmek için.

Funda Söylemez

Eski Dostuma

Bir yıldız kaydı geçti
Gönlümün gök kubbesinden
Hiç ufkumdan gider miydi gidişi
Sanırdım ki ölümüne benden

Şimdi andıkça eski, sıcak mevsimleri
Acı mı, tatlı mı bilmem,
Bir burukluk kalıyor içimde
O sessiz, sinsi fırtınadan sonra
Bilirim, gelmez o mevsimler geriye

Sen, sen değilsin artık,
Yoksun ki o gözlerin içinde
Baktıkça yabancısın
Konuştukça bambaşka

Yazık olmuş o çirpinişlere, üzülmelere
Değer miymiş şimdiki yırtık maskelere?
Herşey boş muymuş, dostluk yok muymuş?
Soruyorum kendime
Ve ağlayarak gülüyorum, şu şaşkın halime

Kendimi birşey sanmışım
Dostuyum deyip aldanmışım
Şimdi o dostluğun hayali figaramda
Yalnız serap olduğunu anlamışım

Kullanılmışım, harcanmışım
Hep boşuna kürek sallamışım
Sandalım taş üstüne oturmuş
Ben sığ deryalara kanmışım

Ufkumda güneşin battı
Şimdi o batan muhitte şimşekler çakıyor
Şimşeklerin ışığında görüyorum;
Yanıldım, seni yanlış tanıdım,
ESKİ DOSTUM...

Funda Söylemez

Eşik

Bir kapı herkese açılmaz
Kapıyı açtıran içeri girdi mi kolay kolay çıkarılmaz
Gönül kapısı bu herkese nasip olmaz

Sen de karar ver artık
Durma daha fazla eşikte
Gireceksen gir, gideceksen git
Görmüyor musun ki açık kaldı kapı
Cereyan yaptı gönlümde

Bu cereyanın sonu iyi değil bilirim,
Gönül yarası yapar, gözyaşı ile kanayan
Silsen de akar, silmesen de

Gönlüme sağlık istiyorum ben
Gireceksen gir, gideceksen git
Daha fazla yer işkal etme eşikte

Funda Söylemez

Gecenin Hükümdarlığı

Ne kovalıyorsun,
Düşmanlığın mı var yelkovanla akrebe
Hey gece, bu ne acele!
Güneşin saltanatlığına daha vakit çok
Sen tahtında rahat otur
Avuç avuç serp biraz yıldızlarından
Bak, gökyüzü yalnız kalmış
Hem sen ne biçim hükümdarsın?
Şu bulutu çek ki ayın önünden,
Mehtap uyansın
Yoruldu aşıklar beklemekten

Funda Söylemez

Hayat

Hayat garipliklerle dolu
İnsanlar, içlerinden her an süpriz çıkabilecek tavan arası sandıkları
Günler ya çok dolu; öldüresiye yoran
Ya çok boş; insanı boğan
Ya da garip anlamlandırılmayan

Eğer bir açıklama getirmek istersen şu hayata
İnsanlara, günlere
O zaman vay haline
Tek çıkış yolu var;
'Hayat garip' demek
Bunu böyle kabul etmek

Bir çuvaldan kafa istemiyorsan omuzlarının üstünde
Kaşların çok yakınlaşmaya başlıyorsa birbirine
Ya da geç gördüğünü fark ediyorsan baharın ilk filizini
Sıyrıldı kendinden ve yak ışıkları
Gör o filizi
Gül, gariplere, garipliklere
Yaşa, komik ya da eğlenceli
Bil, buraya geldin ve gideceksin
Yaşadıkların sana, yalnızca sana kalacak

Ne kızdığın ama kırmamak için asla söyleyemediğin insanlara
Ne kendini bir türlü ifade edemediğin kişilere
Ne de diğerlerinin başarmış olduğu halde
Senin hala başlayamadığın işlere

Sev tarafsızca, kendinden, içten, karşılıksız
Koşulsuzcasına...
Sev
Ve yaşa
Anını, seni ve gözçeperleriyle akıldan oluşan gerçeğin içindeki hayatı

Funda Söylemez

Işık

Işıklarım loş
Kah ötedeyim
Kah beride
El yordamı dokunuyorum hayata
Her nesneyi biraz biliyorum
Yazar oldum
Kafamda milyonlarca kitap yazıyorum
Hiçbiri sonlanmayan
Gezgin olamadım
Yollara çıkıp sonları bulan

Keşke
Biraz daha ışık olsaydı...

Funda Söylemez

İstanbul'un Denizi

Akşam girince günün koynuna
Eteklerini sahillere seren deniz sultan
İstanbul'la derin bir muhabbete dalar
Kıyılarda onları izleyen insanlar
Anlayamazlar konuştukları dili;
Işıklarını, kokusunu, sesini
Herkes kendi dilinde bir tercüme yapar ancak;
Kiminde keyifli, kiminde mahsun, kiminde kabus misali

Funda Söylemez

İstanbul ve Aşk

Yaşayan şehir, adı İstanbul
Tarih yaşında, ülkemin kuzey batısında
Kaç tarih bitirmiş
Kaç medeniyet görmüş
Kaç hayatı kucaklamış, gömmüş
Hiç yaşlanmamış
Hala gözdesi yedi cihanın
Hala cazibeli

Sırtında mavi şalı alacalı
Kah dalgalı, kah pürüzsüz kumaşı
Dört bir yana nam salmış gerdanlıkları
Gündüz ayrı bir şık, gece apayrı

Güzelliğine kimler hayran kalmadı
Yıldızlar geceler boyunca başından ayrılmadı
Gözüne girebilmek için İstanbul'un
Güneş bile başka doğdu, başka battı

Uğruna ne savaşlar verilmiş İstanbul
Gemileri karalarda yürüten İstanbul

Hayranları doluşur deniz gören yerlere
Yüksek yüksek tepelere
Manzaralı evlere
İstanbul aşk dağıtır aşkı dileyenlere

İşte bu yüzden İstanbul'da aşık olunur
İstanbul'da aşk, gerçek aşk olur

Söyle İstanbul söyle
Elbet bir aşk var senin de gönlünde
Bu aşk mı yansır bilmem, güzel yüzüne
Beş vakit kolların açılmış göğe
Kime aşısın İstanbul, kimi anarsın böyle?

Funda Söylemez

İyi ki

Balım
Boncuk yeşilim
Yıldızları gözlerinden gördüğüm
Güzeli gülüşünden bildiğim

Yarım, öbür yarım
Huzur aşım
Yaşam sevincim
İyi ki beni bulmuşsun
İyi ki sana evet demişim

Vakit, hasret dolar sen yokken
Senli vakitleri sayıklar
Gelişinle nefes alır
Gelişinle rahatlar

Sen kattıkça içine
Kıymetlenir ayrıntılar
Dik yokuşlar düze gelir
Toza döner korkular

Balım
Sıcak ekmeğim
Aldığım en güzel hediyesin
İyi ki karşıma çıkmışsın
İyi ki seni sevmişim

Funda Söylemez

Kar

Rüzgar bir avuç kar üfledi suratıma
Nefesi soğuk kokuyordu
İhtiyarladı hızla bütün bedenim
Paltomdan şapkama, şemsiyemden kaşlarıma,
Bembeyaz kesildim
Ağaçlar o beyaz meyveden verdi kış ortasında
Ve bütün kiremitler katıldı bu ortak, gizli beyaz anlaşmasına
Sessizce ve ağır ağır...

19.02.99

Funda Söylemez

Koca Gönül

Hey gidi gönül!
Hey gidi koca gönül!
Görüyorum, duyuyorum ki yine iş başındasın
Yine fırtınalar koparıyor, savruluyorsun dört bir yana
Yine sığamıyorsun sahibinin kalıbına
Bilirim yatışırsın elbet sen de zamanla
O yüzden üzüntüm sana değil,
Seni taşıyan kalıba

Koca gönülleri taşımak zordur
Onlar çok delidir, çok doludur
Ve hepsinden kötüsü oburdur
Mutluluk ister, huzur ister
Dürüstlük ister, doğallık ister
Dost ister, anlaşılmak ister
Ama en çok da sevgi ister
Koca yürekler sevmeyi iyi bilir
Bir yağmur damlasından
Bir bulut kenarından
Bulur çıkarır sevgiyi
Kendi renginden olanı
Kendi gibi kokanı

Yaramaz hırçın bir çocuktur koca gönüller
Sevdikleri oyuncacı vermek istemezler
Yitirirlerse avaz avaz haykırırlar, ağlarlar
Buna dayanamaz yürecikleri

Gariptir koca gönüller
Kimse anlayamaz o kitli kapıların içini çoğu kez,
Anlamlandıramaz
Zaten kendi bile çözemez
Öylesine çetrefilli, karışık bir içeriği

Acımasızdır koca gönüller
Dışarıya akıtmazlar o zehirli yağmurlarını
Kendi kendilerini zehirlerler
İçe akan göz yaşlarıyla.

Haykırırlar inletirler ortalığı
Ama kimseye duyuramazlar
Belki duvarlar yumruklanır
Belki de avaz avaz şarkılar söylenir
Yahut dansedilir olabildiğince çılgınca, delice
Geceler, sabah olur
Duvarlar, hayallere açılan kapı
Ama kimse görmemelidir, görmez de
İçerdekini, koca gönlün halini, vaktini

Hey gidi gönül! Hey gidi koca gönül!
Yakmış tutuşturmuşsun kendini yine
Kimbilir kaçınıcı afet mevsimi bu kendi zaman tüneline

Ve kimbilir daha kaç gelip geçecek
Tozu dumana, göz yaşını, inlemelere katıp

Ve sen!
Koca gönüllerden birinin sahibi şanslı şahıs
Bilmez misin hala,
Bu gönülle ne kadar özelsin, ne kadar farklı
Şairler olur muydu sanırsın,
Bunca şarkı gelir miydi dünyaya
Denizlerle, dalgalarla ya da rüzgarla konuşulabilir miydi
İnsanların gözleri böylesine anlamlı bakabilir miydi,
Koca gönüller olmasaydı...

(1996)

Funda Söylemez

Mavi Şaire

Bizim sokakta bir ev vardı
Kocaman geniş bahçesinde, seçilmiş konuklar oturur,
Hoş muhabbetler edip eğlenirlerdi.
Kalındı duvarları
Kalın ve boyalı

Dört yıl komşum oldu o ev
Ve beni de aldı o eğlenceli bahçesine
Ancak bir gün baktım ki
Bu evde ne bir açık kapı, ne de pencere
Peki kim yaşırdı içerde?
Neden kimse sormazdı bu kalın duvarları?

Kapılar kilit lakin,
Bahçede cümbüş, içerde çit yok
Beklerdim, gece olup da herkes gidince
Ve bir gece duvarların ardından bir ses geldi
Kapı aralandı
İçerde bir hayalin üzerinde
Mavi bir şair oturuyordu.
Kırmızı mumun ışığında
Şiir okuyordu
Karanlıkların şiirini,
Dinledim
Ve 'Çok güzel olmuş' dedim.
Şaşırdı ve korktu
Meğerse bilmezmiş
Dışardaki insanların onun dilini bildiklerini

Ne zaman girmiş, neden girmiş o kalın duvarlı, bahçeli eve bilemedim hiç
Nasıl olmuş da insanların aynı dili konuştuklarını unutmuş; tahmin edebildim
Ama kesin emin olduğum bir şey var ki;
Evin hava almaya ihtiyacı var
Bu güzel şairin sağlığı için...

Funda Söylemez

Misafirim Var

Huzur öptü yine beni bu gün
Hafif, ılık ve uzun uzun
Bir yaz meltemi esti içimde
Denizin kokusuyla sesiyle gelen
'Kal' dedim 'huzur, ne olur gitme'

Kapıyı çalmamış içeri girerken
Komşulardan görenler de gelsin diye
Ayakkabıları kapının önünde
Güzel bir çay demledim
'İçelim' dedim 'gitme'

'Evimi boyamışsın yeşile
Çiçeklerimi sulamış,
Balıklara yem vermişsin
Tertemiz olmuş her yer
Teşekkür edeceğim, gitme'

Huzur öptü yine beni bu gün
Ne zaman girmiş ki içeriye
'Sevildiğini bil' dedim
'Bil ki kal bende, hiç gitme'

Funda Söylemez

Oyun Bitti

Hey Özgürlük!
İşte geldim
Burdayım
Başımdaki tüm felaketlerimi attım
Ve sana koştum geldim
Yeni benimle
Yepyeni benler için...
Hey özgürlük!
İşte geldim
Yara izlerimi yanıma aldım gelirken
Elime tutuşturulan acı tecrübelerimi de
Yıpranmış, pörsümüş hayallerimi almadım
Eski umutlarımı geldiğim yerde bıraktım
Bilinçli bir yolcuym ben
Yalnızca gerekenler var valizimde
Bir şu burukluğumu koyveremedim geride
Yürek bırakmadı, elden ne gelir
Ama özgürüm işte
Özgür, diri, yeni...
Ahmaklarımı öldürdüm
Yine bir savaşın galibiyim
Her iki tarafı da ben olan bir savaşın galibi
Bak, kaybeden yanıma almadım yanıma
Zafer, sessiz zaferimi kutluyorum
Bir başıma,
Bir başınalığımı...
Evet yüreğim
Kaldır kadehini
Perde kapandı
Oyun
Bitti...

(10.04.99)

Funda Söylemez

Pencere

Bir evin iki penceresi
Biri kurak biri sulak bahçeye bakan
Bilmez ki içerdeki
Halbuki ikisinin de aynı cehpesi

Daha çocukken keşfettim
Tavan arasındaki, "güzel bahçe"yi gören o şirin, küçük pencereyi
Üşenmedim sonrasında hep oradan baktım bahçeye
Yine de ara ara, en kötü günlerde
Takat kalmayınca gönülde
Gözüm kaymıyor değil yanibaşımda duran o "kurak bahçe"penceresine
Herkes onun önünde

Yine de kendime geldikçe
Zorluyorum kendimi ve çıkıyorum her zamanki yerime
Güzel bahçemle umudumu demliyor
Yaşam sevincimi tazeliyorum
İşte o yüzden enerjim hiç bitmesin istiyorum
Mahkum olmayayım tebessümsüz insanlar gibi
Kurak bahçeleri gören pencerelerin önüne

Oysa ki bahçe hep aynı bahçe

Funda Söylemez

Sen

Sen,
Her güzel Şey sen
Her hayal, her rüya, her düşünce
Her sözde, her dilde sen
Hep sen..
Kalbim bir ömürlük malzeme bulmuş ya sende
Doya doya tadına varıyorum
Bitmez hazinelerinden
Sonsuz sevgiyi yaşıyorum.

Funda Söylemez

Seyir

İşte yine böyle bir akşam
Yine benle beraber oturuyoruz
Geçerken uğramış misali,
Öylesine bakınıyoruz hayata
Hayatta boş durmuyor hani
Kah ağır aksak, ittire ittire
Kah ışık hızında.
Seyretmesi anlamasından kolay,
Anlaması baş etmesinden.
Biz bu akşam sadece seyrediyoruz.

Funda Söylemez

Suyum

Yatağım geniş, suyum duru
Ancak, zordur duru suyun akışı
İstese de çağlayamaz
Dipten ve sessiz akar
Öylesine sessiz ki,
Etrafında onu gözetem çiçeklerin
Bilmeden üzerine düşürdükleri gölgeleri
Acıtır canını
Acıtır da,
Sesini duyurup anlatamaz derdini
Çiçekler daha yüksekte kalır

Funda Söylemez

Yarına Mektup

Sevgili 'Yarın',
Mesajını aldım, biliyorum
Yine yollara düştün, geliyorsun
Bu da benim sana mesajım olsun

Bunca yıldır seni bekledim durdum
Ne gelişini gördüm, ne gidişini
Geleceğin yollardan alamazken gözümü
Dönüş yoluna girmiş bana küskün Dün'lere üzüldüm

Sana yazıyorum, istiyorum ki bil
Artık yollarını gözlemiyorum
Tüm 'Yarın'larımı 'Bugün' olduklarında karşılıyorum
Kendi oturma odamda ağırılıyorum
Ve tüm 'Bugün'ler yavaş yavaş 'Dün'e dönerken
Onları gülen yüzleriyle uğurluyorum

Seni hala ümitle bekliyorum
Ama anladım ki en güzeli
Bu gün olarak yaşamak seni
'Buralardan bir isteğin var mı? ' diye soracak olursan
Sen gel yeter ama hani gelirken;
Güzel haberler de alabilirsin yanına, değil mi?

Funda Söylemez

Yazıyorum

Varlıklar dünyasında evren; uçsuz, bucaksız
Bu evrende bir sistem 'Samanyolu' demiş birileri, sen ne dersin de
Ve bir gezegen 'Dünya' diyelim kolay olsun anlaşılması
Bir ülke bu dünyanın yığınla ülkesinin herhangi biri
Bir kenti ülkenin ve bir mahallesi bu kentin
Mahallede bir sokak, diğer benzerleri gibi
Bir ev, yanında dizilmiş diğerleri
Bir oda, bu evin içindekilerden
Odada bir beden bir şeyler yazıyor; iki kollu, iki bacaklı, cinsiyeti dışı
Bir öz, bir ruh, bir dünya, bir varlığın ta kendisi
Üstelik ne eşi var, ne bir benzeri...

Funda Söylemez